

Петъръ Димитровъ, посетиха Батакъ, Клисуре, Перущица, Панагюрище, Севлиево, Дръновския манастиръ; тѣ видѣха страшни картини: села и манастири изгорѣли, църкви съборени и осквернени; деца, старци, жени изклани, а много мъже избесени и избити. Труповѣтъ на мъченицитѣ се търкалятъ по пжтищата. Побѣснѣли кучета виятъ и гложатъ мъртвитѣ тѣла; цѣли орляци гарвани и орли се виятъ и кълвятъ тѣлата. Смердъ и воня се носятъ отъ вѣтъра далечъ до нѣколко километра. Пратеницитѣ вързаха крѣпи на носа си, та така можаха да приближатъ до изглозганитѣ кости. Тѣ зеха отсѣчени ржчици, крачка и главички на деца, турнаха ги въ спиртени стъклета и ги наредиха въ дисагитѣ си.

Следъ като обиколиха всички мѣста, пратеницитѣ се върнаха въ Цариградъ и потвърдиха, че всичко писано е истина и че картината е по-грозна, отколкото човѣкъ може да си я помисли.

Тогава Великитѣ сили: Русия, Англия, Франция, Германия и Италия заповѣдаха на своитѣ посланици въ Цариградъ да се събератъ на съветъ и да решатъ, какво заслужаватъ турцитѣ за своитѣ звѣрщини.

Изобличение на турскитѣ лъжи.

Посланицитѣ се свикаха на съветъ наречень *Цариградска конференция* (дек. 1876 г.); председателъ на конференцията бѣ турски паша. Той отвори уста и каза, че писанията по вестницитѣ и разказитѣ за голѣми кланета на българи и за пожари не били истина. Тогава европейскитѣ издирвачи, що бѣха ходили изъ България, донесоха дисагитѣ и извадиха предъ очитѣ на всички нѣколко глави, крачка и ржчички отъ малки деца, па ги сложиха на масата и казаха: